Ustanovení § 6, odst. 1, čís. 2 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a nař. předpokládá zřejmě, že nájemník svého zařízeného bytu aspoň po 4 měsíce neobývá, ačkoli má možnost bytu užívati. Je-li tedy nájemníku pro nějakou důležitou a přechodnou příčinu znemožněno, aby bytu svého po nějaký čas užíval, může lhůta 4nedělní v citovaném předpisu stanovená počíti nebo znova běžeti teprve od doby, kdy příčina ta přestane.

Okolnosti stěžovatelkou uváděné mohou tudíž pro posouzení, zda jsou dány předpoklady § 6, odst. 1, č. 2 cit. nař. vl., býti směrodatny a bude proto nutno, aby o námitkách stěžovatelkou přednesených provedeno bylo šetření.

Bylo proto pro porušení zásady slyšení stran a nedostatečné zjištění skutkového podkladu naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. II. zák. o správním soudě zrušiti, při čemž se podotýká, že zdržovala-li se stěžovatelka, jak tvrdí, po nějaký čas v bytě svého zetě za příčinou nutného ošetřování v nemoci své, nelze z toho ještě usuzovati — jak žalovaný úřad míní — že stěžovatelka má ještě druhý byt u svého zetě.

Č. 163.

Zabírání bytů: * Předpokladem pro zabrání bytu dle § 6, č. 2 vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař., jest, že majitel bytu má ještě jiný trvalý a vyhovující byt. Nepoužívání bytu z příčin toliko přechodných vylučuje jeho zabrání.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3748.)

Prejudikatura: nál. č. 146, 161 a 162 této Sbírky.

Věc: Terezie Koseová v Praze, t. č. v Toulouně, proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze ze dne 14. června 1919, č. 6830 zabrán byl byt stěžovatelčin v Praze IV. čp. 241, poněvadž jest prokázáno, že jest používán čas od času a déle 4 neděl je neobydlen.

Stížnost proti tomu u nejvyššího správního soudu podaná namítá, že byt, o nějž jde, jest obýván celoročně a že majitelka jeho odjela před nějakým časem jenom na návštěvu své sestry, provdané ve Francii, odkud se v měsíci červenci do Prahy vrátí a že jiného bytu vůbec nemá.

Zabrání bytu nastalo bez patřičného šetření a zjištění závažných okolností a předpoklad naříkaného rozhodnutí neodpovídá skutečnostem.

Nejvyšší správní soud uvážil rozhoduje o této stížnosti takto:

Naříkané rozhodnutí spočívá na výsledku šetření jednostranně provedeného, při kterém zjistil orgán společného bytového úřadu toliko, že byt jest uzavřen, že bývá obýván čas od času a majitelka jeho že zdržuje se nyní na návštěvě u příbuzné, a to již déle než 4 neděle.

Na základě jakých skutkových okolností vyvodil vyšetřující orgán, pokud se týče žalovaný úřad, že byt stěžovatelčin toliko čas od času bývá obýván, nelze ze spisů seznati.

Ustanovení § 6, čís. 3 vládního nařízení o zabírání bytů z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. předpokládá zřejmě, že ten, kdo bytu jen čas od času užívá, má ještě jiný byt, jehož pravidelně dle své vůle používati může a že tedy občasné užívání zabraného bytu nemá svou příčinu v nějaké přechodné překážce, bránící stálému obývání jeho. Avšak i ustanovení č. 2 tohoto paragrafu může, hledě k tendenci cit. nařízení, vykládáno býti jenom tak, že majitel bytu k obývání zařízeného, ale ve skutečnosti aspoň po 4 neděle neobydleného, má jiný trvalý vyhovující byt, ve kterém může po zabrání dále bez překázky bydliti.

Pro to, že úřad není oprávněn při každém vzdálení se majitele bytu po dobu více než 4 neděl opuštěný takto byt zabrati, svědčí zejména ta okolnost, že by znemožněno bylo tím způsobem i odcestování za povoláním v rodinných záležitostech, za účelem znovunabytí zdraví a z jiných důležitých příčin na dobu delší 4 neděl a že by pak mohl zabrán býti byt i osobám v § 6, odst. 1 označeným, jimž by po návratu třeba již za několik dní po čtyřnedělní lhůtě vzešel nárok, aby jim v téže obci opatřen byl opět jiný byt.

Byl tedy žalovaný úřad povinen dostatečně zjistiti skutkové okolnosti dle hořejších vývodů pro nález zabírací závažné, a to za účasti strany.

Poněvadž se tak nestalo, slušelo naříkané rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 164.

Řízení před nejv. soudem správním: I. I když jde o záležitost, v níž správní úřady rozhodují dle volného uvážení, jest nejvyšší správní soud povinen a oprávněn přezkoumati naříkané rozhodnutí nejen po stránce formální dle § 6 zák. o spr. s., nýbrž i v tom směru, zda netrpí rozhodnutí to nějakou protizákonností a zda stojí jednak ve shodě se zásadami zákona, jednak šetří oněch mezí, v nichž se smí správní úřad při posuzování korektních poměrů pohybovati. — II. K vývodům odvodního spisu podaného v jediném vyhotovení nejvyšší správní soud nemůže přihlížeti. — III. Následek nepředložení úplných spisů správních.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3755.)

Prejudikatura: K I. nález č. 13 této Sbírky; k III. srovn. nál. č. 138 této Sbírky.

Věc: Mořic a Kamila Pickovi v Žirovnici (adv. Dr. Rudolf Bermann z Jindřichova Hradce) proti okresní správě politické v Jindř. Hradci stran zákazu přesídlení do obce Jindř. Hradce.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítnuto bylo odvolání stěžovatelů z usnesení obecního úřadu v Jindř. Hradci ze dne 9. května 1919, kterým jim bylo odepřeno povolení přesídliti do jmenované obce.